

LA “UNITAT” MOSCOU-AMSTERDAM ¹

Lev Trotski

29 de novembre de 1937

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: “La ‘unidad’ Moscú-Amsterdam”, en, *Escritos*, Tom IX, volum 1, Editorial Pluma, Bogotà, 1977, pp. 109-111.

La unificació de les organitzacions sindicals del món, en el present cas, l'adhesió de la Unió Soviètica a la Internacional d'Amsterdam, podria aportar grans avantatges a la classe treballadora, però només amb una condició: que en l'actualitat existiren sindicats en la Unió Soviètica. Però no existeixen. Hi ha un aparell sindical totalment dependent de la camarilla governant, que domina a les masses treballadores. Així, durant l'última porga sagnant, que està lluny d'haver acabat, el Consell Central de Sindicats fou totalment reorganitzat sense que les anomenades masses sindicades saberen més del que aparegué a la premsa oficial. La porga dels sindicats es féu per la GPU sota les ordres directes de Stalin.

L'exdirigent sindicalista i antic revolucionari Tomski, fou menat al suïcidi per una campanya de calúmnies i vil persecució. El seu lloc fou ocupat, sense la menor consulta als membres, per Shvernik, qui únicament és, i ho fou sempre, un grum al servei personal de Stalin. La maquinària renovada s'ocupa, al seu torn, de les porgues en fàbriques i oficines, caçant i atrapant aquells que estan descontents, que són crítics o exigents. D'aquesta manera els anomenats sindicats representen una organització de policia industrial, una dependència de la GPU i no una organització autònoma de treballadors.

No és, doncs, un problema d'unificació de les masses treballadores, sinó un acord diplomàtic entre l'aparell d'Amsterdam, moderadament conservador, i l'aparell policíac de Moscou.

Als dirigents dels sindicats britànics els encantaria orientar la política estrangera del seu país cap a les bones relacions amb França, els Estats Units i la Unió Soviètica. La política francesa del Front Popular, està basada en el suport de Moscou. Jouhaux, el dirigent de la CGT francesa, mentre proclama “la independència” dels seus sindicats, pertany en realitat al Front Popular. És aquesta unió política, nacional i internacional, que ha determinat l'apropament de la burocràcia sindical d'Amsterdam a la burocràcia pseudosindicalista de Moscou.

Hem d'afegir-hi, també, un altre element que no deixa de tenir la seua importància. Ja des de fa anys, pràcticament des de 1924 i a través de la maquinària intermediària dels anomenats sindicats, Stalin ha comprat “les

simpaties” de diversos dirigents sindicals estrangers, començant en Anglaterra. Podem citar alguns casos de dirigents sindicals britànics en la nòmina de Moscou. Altres s’han beneficiat a través de privilegis excepcionals o les seues esposes han rebut regals en or o platí. Aquest costum de desmoralitzar els dirigents laborals ha estat, diguem-ho de passada, un dels punts principals de la meua lluita contra la camarilla de Stalin.

Quan m’adoní d’aquest costum en la primavera de 1925 protestí amb vigor. “Però per què?” S’oposà Stalin. “Que no compra la burgesia als dirigents laborals?” “Hom pot comprar a qualsevol”, contestí, “a fi de corrompre’l però no a fi de fer-lo un lluitador a favor de l’emancipació dels oprimits”. Aquest costum ha pres des d’aleshores proporcions gegantines. No hem d’oblidar que la indústria de l’or ha progressat immensament a la Unió Soviètica. La indústria del suborn i de la corrupció han fet, fins i tot, un major progrés.

Molts dels anomenats “amics” de la Unió Soviètica, que no tenen res en comú amb el poble rus, les seues tradicions revolucionàries, els seus patiments i les seues aspiracions, únicament són els amics interessats de la camarilla governant del *Kremlin*. A alguns d’ells hom els paga directament en or. Altres depenen en els seus objectius polítics personals de l’ajuda de la poderosa maquinària internacional de Moscou.

No dubte que Stalin, Iezov, i Shvernik utilitzaran l’anomenada unificació sindical a fi d’incrementar el seu domini sobre el nombre de dirigents que posseeixen una consciència i un bescoll dòcil. ¿Quina serà la reacció de la classe treballadora contra aquestes pràctiques? Ho veurem durant els propers anys.

¹ “La ‘unitat’ Moscou-Amsterdam”, *Socialist Appeal*, 11 de desembre de 1937.